На величезному, просто безкрайому лану гречки пасуться бджолята. Як гарно їм тут на просторах, у білому квітучому царстві! Трудитись — ото в них справжнє життя. І мед вони носять пудами.

Порядкує коло бджіл дядько Роман. Він, кажуть, знає таємну бджолину мову. Ходить серед вуликів і щось намовляє бджолятам.

Певне, щоб краще роїлися, не хворіли та веселіше носили нектари з близьких і далеких квіток.

Бува, дядько і вухом прикладеться до бджолиної хатки, мов лікар до чийогось серця. Якби щось не так, бджоли одразу занепокоїлись би, загули тривожно.

Усе в них мудро облаштовано. В усьому порядок та лад. А між собою як дружно живуть! Як дбайливо годують вони одна одну з весни, коли ще кволі, слабенькі... І погоду бджола чує краще за нас.

Якщо зранку весело, стрімко літає, так і знайте: день буде погожий, сонячний.

Ходить дядько Роман неквапно поміж вуликів. Вийме рамцю, що вся ворушиться золотикрилками, й довго розглядає її до сонця. Хоч би що він робив з бджолами, хоч би як їх трусив під час оглядин чи переселень, вони його не кусають.

Якось, коли збирав рій у садку, бджоли геть обліпили його, вкрили всуціль, аж навіть білої сорочки не стало на ньому видно. А він у цій живій бджоляній кольчузі не виказує ніякого неспокою, тільки усміхається з-під вусів.